

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 239/21
7.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, Оливере Анђелковић и Маје Илић, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Симеуна Мојићевића, изјављеној против пресуде Основног суда у Убу К.бр.121/20 од 04.02.2021. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Симеуна Мојићевића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца, као и окривљеног АА, дана **7.6.2021. године**, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Симеуна Мојићевића, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Основног суда у Убу К.бр.121/20 од 04.02.2021. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду, окривљеном АА, са ближим подацима као у изреци првостепене пресуде, за кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом напред наведеног законског прописа и одредби члана 4, 42, 45, 54, 56, 57, 64, 65, 66 и 63 КЗ изриче **УСЛОВНУ ОСУДУ** тако што му утврђује **казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци** и истовремено одређује да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од **2 (две) године** од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, с тим што ће се у случају опозива условне осуде окривљеном у изречену казну затвора урачунати време проведено у притвору почев од 14.01.2021. године до 04.02.2021. године, док се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Симеуна Мојићевића у преосталом делу **ОДБИЈА** као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу К.бр.121/20 од 04.02.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, те је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци у коју казну му се сходно

члану 63 став 1 КЗ урачунава и време које је провео у притвору и то у периоду од 14.01.2021. године до 04.02.2021. године. У целини се досуђује имовинскоправни захтев оштећеном СС из ..., па се обавезује окривљени да оштећеном на име накнаде штете исплати износ од 233.880,00 динара у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Окривљени се ослобађа у целости од дужности да накнади трошкове кривичног поступка из члана 261 став 2 тачка 1, 3 и 7 ЗКП, као и плаћања паушалног износа и исти трошкови падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Симеун Мојићевић, због погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду утолико што ће окривљеном изрећи условну осуду или га блаже казнити, те је тражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Апелациони јавни тужилац у Београду је у свом поднеску Ктж.бр.268/21 од 22.03.2021. године, предложио да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Симеуна Мојићевића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца, као и окривљеног АА, за кога се присутни бранилац сагласио да се седница већа одржи у његовом одсуству, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеној жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, донео одлуку као у изреци пресуде.

Наиме, жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Симеуна Мојићевића се указује да током првостепеног поступка није правилно утврђено чињенично стање у вези са обимом одузетих ствари и висином штете, већ је суд олако и без убедљивих доказа прихватио наводну висину штете, тј. количину и вредност противправно одузетих предмета. Ово стога, што су попис робе извршили радници трафике, те нема никаквих доказа о тзв. улазу робе, нити о малопродајним ценама, те код чињенице да окривљени никад није признао висину штете, јер није могао ни знати колико вреди роба коју је одузео, то из свих наведених разлога није било основа да суд усвоји имовинскоправни захтев оштећеног, јер исти није утврђен ни на основу признања окривљеног, ни на основу других доказа.

Насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, којима се оспорава чињенично стање у погледу вредности одузетих ствари, ближе наведено у изреци пресуде, по оцени овог суда, правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање у погледу времена, места и начина извршења кривичног дела које се окривљеном ставља на терет оптужним актом јавног тужиоца, за који став је у образложењу пресуде на странама 3. и 4. у погледу свих одлучних чињеница дао јасне, довољне и ваљане разлоге, које у свему као правилне, прихвата и овај суд.

По налажењу овог суда, правилно је првостепени суд чињенично стање ближе описано у изреци пресуде утврдио на основу свих изведених доказа, које је ценио како појединачно, тако и у вези са осталим доказима, те у том смислу по ставу овог суда,

чињенично стање не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а како се супротно томе у изјављеној жалби тврди.

Наиме, имајући у виду одбрану окривљеног, који је на главном претресу у целисти признао извршење кривичног дела које му је стављено на терет, а које признање испуњава претпоставке из члана 88 ЗКП, те имајући у виду чињеницу да је суд увидом у попис одузете робе СТР “СС1”, као и на основу исказа оштећеног, чији исказ је исказ као јасан и уверљив у целисти прихватио, утврдио да је критичном приликом из киоска оштећеног одузета роба укупне вредности 225.680,00 динара, као и новац у износу од 5.200,00 динара, то је правилно првостепени суд поступајући у смислу одредбе члана 258 став 4 ЗКП, досудио у целини имовинскоправни захтев оштећеном и у овом износу обавезао окривљеног да оштећеном на име накнаде штете коју му је причинио извршењем предметног кривичног дела плати укупан износ од 230.880,00 динара, при чему окривљени и његов бранилац ни на који начин током првостепеног поступка нису оспорили укупну вредност одузетих ствари.

Код напред изнетог, супротни жалбени наводи браниоца окривљеног који указује да није на правилан начин утврђена начињена штета, оцењени су као неосновани, будући да из одбране окривљеног дате у претходном поступку произлази да је критичном приликом након што је употребом физичке снаге направио отвор на крову трафике и ушао у трафику, узео ПВЦ кесе у које је убацио више боксова и паклица цигарета, који су били на рафовима, те када је напунио кесе са цигаретама изашао је напоље, а затим је један део предметних цигарета продао, док је део цигарета користио за личну употребу, те ако се има у виду чињеница да из пописа робе коју је доставио суду представник оштећеног, произлази да је критичном приликом из поменуте трафике одузето више боксова цигарета, те код чињенице да је на главном претресу окривљени у потпуности признао извршење кривичног дела у време, на месту и на начин како му се то ставља на терет оптужним актом јавног тужиоца, затим да је на предметном претресу саслушан у својству оштећеног СС, који је навео да су му критичном приликом одузете ствари укупне вредности од 230.880,00 динара, од чега новац у износу од 5.200,00 динара, а како је назначено у пописној листи, да након испитивања сведока није било питања и нових доказних предлога од стране странака, бранилаца и оштећеног, то је правилан закључак првостепеног суда дат у првостепеној пресуди, који је противправну имовинску корист, као обележје кривичног дела тешка крађа из члана 204 КЗ, утврдио на основу исказа оштећеног, као и пописа одузете робе, те су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног, који указује да се не ради о наведеној имовинској користи, без утицаја на другачију одлуку суда, због чега је и жалба браниоца у овом делу одбијена као неоснована.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је окривљеног огласио кривим за кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, правилно налазећи да је исто учинио свестан значаја свога дела и способности да управља својим поступцима, те свестан дела и његове забрањености, чије извршење је хтео, те како није било околности које би искључиле његову кривицу, то га је за предметно кривично дело и огласио кривим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Апелациони суд у Београду је нашао да се основано жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Симеуна

Мојићевића првостепена пресуда побија у овом делу, јер по оцени овог суда, првостепени суд приликом одмеравања врсте и висине казне коју ће изрећи окривљеном, није дао довољан значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног. Наиме, првостепени суд је правилно утврдио околности које су од утицаја на одмеравање казне, те је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио његов ранији живот, односно чињеницу раније неосуђиваности, као и његово држање пред судом, односно чињеницу да је признао у целости извршење кривичног дела, док на његовој страни није нашао отежавајуће околности.

Међутим, према налажењу Апелационог суда у Београду, с обзиром на утврђене олакшавајуће околности, а којима је првостепени суд правилно дао карактер нарочито олакшавајућих околности, које у смислу одредбе члана 56 и 57 КЗ указују да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, те ценећи тежину кривичног дела, степен кривице окривљеног, друштвену опасност и околности под којима је исто извршено, овај суд је нашао да се сврха изрицања кривичних санкција може постићи и мером упозорења, па је окривљеном АА за кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одредио да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 (две) године не изврши ново кривично дело, с тим што ће се у случају опозива условне осуде окривљеном у изречену казну затвора урачунати време проведено у притвору почев од 14.01.2021. године до 04.02.2021. године, правилно налазећи да ће се и самим упозорењем, уз претњу казном, у довољној мери утицати на окривљеног да убудуће не врши кривична дела.

Приликом доношења одлуке о наведеној кривичној санкцији, овај суд је водио рачуна о примени одредбе члана 5 КЗ, као и о условима за изрицање условне осуде, налазећи да је закон који је важио у време извршења кривичног дела повољнији по окривљеном од сада важећег закона, те применио Кривични законик РС ("Сл. гласник РС" бр. 85/2005, 107/2005, 72/2009, 111/2009, 121/2012, 104/2013, 108/2014 и 94/2016) поштујући законска ограничења из тада важеће одредбе члана 66 став 1 КЗ којом је било прописано да се за кривична дела за која се може изрећи казна затвора у трајању од десет година или тежа казна не може изрећи условна осуда. У том смислу, овај суд је нашао да у конкретном случају има места изрицању условне осуде, будући да је окривљени оглашен кривим за кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ за које је запређена казна затвора у трајању од једне до осам година, те да је кривично дело извршио дана 15.10.2019. године, дакле пре 01.12.2019. године када је на снагу ступила сада важећа одредба члана 66 КЗ, којом је прописано да се за кривична дела за која се може изрећи казна затвора у трајању од осам година или тежа казна, не може изрећи условна осуда.

Имајући у виду напред изнето, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 457 и 459 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић, с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић